

idet opmærksomheden særligt henledes på, at der også ved lægens konstatering af, om betingelserne for tvangsindlæggelse er til stede efter denne lov, naturligt må være tale om en foreløbig vurdering.

Svar:

Efter den gældende bestemmelse i bilstandslovens § 123, stk. 1, nr. 2, kan der træffes beslutning om at anbringe et barn i psykiatrisk hospitalsafdeling eller et hospital for sindslidende med tilslutning af hospitalets overlæge, selv om de almindelige betingelser i henhold til lovgivningen om sindslidende personers hospitalsophold ikke er opfyldt.

Som det fremgår af betænkningen (1212/1990), der ligger til grund for lovforslaget, har det sagkyndige udvalg nøje overvejet, om bestemmelsen i § 123, stk. 1, nr. 2, burde opretholdes. Ifølge udvalget benyttes bestemmelsen kun i meget få tilfælde, og primært hvor der er behov for at få barnet undersøgt,

og hvor det skønnes, at undersøgelsen kun kan foregå ved indlæggelse på psykiatrisk afdeling. Udvalget fandt endvidere, at det var principielt uheldigt at bruge reglerne om anbringelse i tilfælde, hvor det drejer sig om at tilvejebringe det fornødne beslutningsgrundlag.

Konklusionen på udvalgets overvejelser blev, at der var behov for en særlig undersøgelses hjemmel i bilstandsloven. Lov om tvang i psykiatrien giver kun mulighed for at tvangsindlægge børn, der er psykotiske (sindssyge eller i en tilstand, der ganske må ligestilles hermed). En særlig hjemmel i bilstandsloven skal således dels tilgodese behovet for at kunne indlægge et ikkepsykotisk barn til undersøgelse på psykiatrisk afdeling, dels tilgodese behovet for at få barnet undersøgt også i de tilfælde, hvor forældrenes samtykke ikke kan opnås.

I betænkningen er der på side 146-154 nærmere redegjort for udvalgets overvejelser vedrørende forholdet mellem bilstandsloven og lov om tvang i psykiatrien.